

บทที่ ๕

การ พิสูจน์สมมุติฐาน

วัตถุประสงค์ของการศึกษาเรื่อง "คนงานหญิงและหอพักในโรงงานทอผ้า : การศึกษาที่อยู่อาศัยและสภาพความเป็นอยู่" นั้นคือการศึกษาถึงสภาพความเป็นอยู่ที่แท้จริงของคนงานหญิง ทั้งนี้โดยมีสมมุติฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ๓ ประการ คือ

๑. สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงขึ้นอยู่กับสวัสดิการที่ทางโรงงานจัดให้
๒. สภาพความเป็นอยู่ที่ดีของคนงานหญิง ขึ้นอยู่กับแม่บ้านที่คนงานเลือกกันเองมากกว่าแม่บ้านที่ทางโรงงานแต่งตั้ง
๓. สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิง ขึ้นอยู่กับการอบรมที่ทางโรงงานจัดขึ้น

สำหรับความหมายและรายละเอียดของสมมุติฐานแต่ละข้อได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ ๑ สำหรับบทนี้จะพิจารณาถึงรายละเอียดโดยยึดเอาสมมุติฐานข้างต้นเป็นแนวทาง

สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงกับสวัสดิการ

สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงนั้นพิจารณาได้จากที่อยู่อาศัยที่ไม่แออัด ถูกต้องตามสุขลักษณะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทางโรงงานจัดให้คนงาน นอกจากนี้ยังมีสวัสดิการต่าง ๆ เช่น มีอาหารฟรี รถรับ-ส่งฟรี มีสถานรักษาพยาบาล ห้องสมุด สถานพักผ่อนหย่อนใจ เป็นต้น จะเห็นได้ว่ายิ่งการจัดสวัสดิการมีคุณภาพและปริมาณมากขึ้นเพียงใด คนงานก็จะมีสภาพความเป็นอยู่ดีขึ้นเพียงนั้น อย่างไรก็ตาม สภาพความเป็นอยู่จะชี้ให้เห็นถึงสภาพความรู้สึกของคนงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในค่าน

ความปลอดภัยและความเหมาะสม ถ้าคนงานมีความรู้สึกรู้สึกว่าปลอดภัย ก็ยอมแสดงถึงสภาพความเป็นอยู่ที่ดีพอสมควร แต่ถ้ามีความไม่ปลอดภัย เช่น แอ็คและกลัวไฟไหม้ มีขโมยมาก ก็ยอมแสดงถึงสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่ดี อย่างไรก็ตาม รายละเอียดในเรื่องนี้ จะเห็นได้จากตารางที่ ๑๓ คนงานในหอพักของโรงงานทอผ้ามีความรู้สึกรู้สึกว่าหอพักมีความปลอดภัยถึงร้อยละ ๗๕.๕ ขณะที่ผู้ศึกษาไม่ปลอดภัยเพียงร้อยละ ๑๓.๐ จึงสรุปได้ว่าคนงานส่วนใหญ่มีความรู้สึกรู้สึกว่าที่อยู่อาศัยมีความปลอดภัย

นอกจากนี้ในการพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ของคนงานก็ต้องคำนึงถึงสวัสดิการต่าง ๆ ของคนงานแต่ละโรงงานดังนี้ จะเห็นว่าสวัสดิการจะมีปริมาณและคุณภาพดีเพียงใด ดูได้จากตารางที่ ๑๔ สิ่งที่คนงานต้องการให้ปรับปรุงมากที่สุดคือห้องนอนซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๗.๑ ทั้งนี้เนื่องจากห้องนอนมีจำนวนคนในห้องแออัดเกินไป จากตารางที่ ๑๖ คนงานในห้องนอนมีจำนวนมาก คือ ตั้งแต่ ๑ - ๕ ๖ - ๑๐ ๑๑ - ๑๕ ๑๖ - ๒๐ และ ๒๑ - ๒๕ คน นับว่าเป็นจำนวนที่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนงานหญิงในหอพักของโรงงานไทยเอโร ซึ่งมีจำนวนคนงานในห้องนอนหนึ่งห้องจำนวน ๒๑ - ๒๕ คน ส่วนโรงงานไทยคุราโบ มีจำนวนคนงานในห้องนอนจำนวน ๑๑ - ๑๕ คน และเมื่อพิจารณาจากตารางที่ ๑๗ ซึ่งแสดงถึงความรู้สึกรู้สึกต่อจำนวนคนงานในห้องนอน จะเห็นว่าคนงานบางส่วนมีความรู้สึกรู้สึกว่ามีจำนวนพอดี ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่จำนวนคนงานในหอพักของโรงงานโทรเร ในลอนไทย มีจำนวนมากถึงร้อยละ ๗๘.๐ แต่ยังมีคนงานส่วนหนึ่งมีความรู้สึกรู้สึกว่าหอพักแออัดและอยากให้มีคนงานลดลง คือคนงานในหอพักของโรงงานไทยคุราโบ จำนวนร้อยละ ๖๔.๐ และคนงานหญิงในหอพักของโรงงานไทยเอโร มีความรู้สึกรู้สึกแออัดและอยากให้มีคนงานลดลงถึงร้อยละ ๖๖.๐

จากตารางที่ ๒๐ ที่อธิบายถึงความรู้สึกรู้สึกของคนงานเกี่ยวกับสวัสดิการที่นายจ้างจัดให้

๑. นายจ้างคำนึงถึงความต้องการที่แท้จริง มีเพียงร้อยละ ๑๔.๕

๒. นายจ้างจัดสวัสดิการไปตามที่กฎหมายกำหนด มีจำนวนถึงร้อยละ ๕๑.๕ จากตารางที่ ๒๒ เมื่อดูจากความรู้สึกจากตารางที่ ๒๐ แล้วจะเห็นว่า ความพอใจสภาพหอพักแตกต่างกันไปตามการจัดสวัสดิการของแต่ละโรงงาน คือ คนงานหญิงในหอพักของโรงงานโตเร ไนลอนไทย มีความพอใจสภาพหอพัก "มากที่สุด" ถึงร้อยละ ๘๒.๐ ขณะที่คนงานในโรงงานไทยคุรุาโบมีความพอใจสภาพหอพักเพียง "ปานกลาง" ร้อยละ ๘๐.๐ คนงานหญิงในหอพักของโรงงานไทยเอโรมีความพอใจสภาพหอพักเพียง "ปานกลาง" ร้อยละ ๖๐.๐ สำหรับคนงานหญิงในหอพักของโรงงานไทยอเมริกันเท็กซ์ไทล์ มีค่าตอบที่กระจายคือ "พอใจมากที่สุด" ร้อยละ ๒๐.๐ "พอใจมาก" ร้อยละ ๒๘.๐ "ปานกลาง" ร้อยละ ๒๐.๐ "น้อย" ร้อยละ ๑๔.๐ และ "น้อยที่สุด" ร้อยละ ๑๐.๐

จากตารางที่ ๒๓ ซึ่งเป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพหอพักจะเห็นว่า คนงานหญิงในหอพักของโรงงานโตเร ไนลอนไทย มีความคิดเหมาะสมถึงร้อยละ ๘๘.๐ ขณะที่คนงานในหอพักของโรงงานอื่นคือ โรงงานไทยคุรุาโบ มีความรู้สึกเหมาะสมเพียงร้อยละ ๕๐.๐ คนงานในหอพักของโรงงานไทยเอโร ร้อยละ ๔๖.๐ และคนงานในโรงงานไทยอเมริกันเท็กซ์ไทล์ ร้อยละ ๕๕.๐ ซึ่งแนวโน้มของคนงานส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม

จะเห็นว่า ความรู้สึกของคนงานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ในด้านสวัสดิการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อยู่อาศัย มีความแตกต่างกันไปแล้วแต่บริบทที่ทางหอพักจัดให้ กล่าวโดยสรุปคนงานในหอพักของโรงงานโตเร ไนลอนไทยมีความพอใจสภาพหอพักมากที่สุด ร้อยละ ๘๒.๐ คิควาหอพักมีความเหมาะสมร้อยละ ๘๘.๐ มีความรู้สึกปลอดภัย ร้อยละ ๘๔.๐ มีจำนวนคนงานในห้องนอนเพียง ๑ - ๑๐ คน มีความรู้สึกต่อจำนวนคนงานในห้องนอนว่ามีจำนวนพอดี ร้อยละ ๗๘.๐ ดังนั้นกล่าวได้ว่า คนงานมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี และคนงานพอใจสภาพเหล่านี้ สำหรับโรงงานไทยคุรุาโบ คนงานมีความพอใจสภาพหอพักเพียง "ปานกลาง" ร้อยละ ๘๐.๐

หอพักมีความเหมาะสมร้อยละ ๕๐.๐ คนงานมีความรู้สึกปลอดภัยร้อยละ ๖๐.๐ มีจำนวนคนงานในหอนอน ๑๑ - ๑๕ คน และความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวนคนงานในหอนอนว่าแออัดและอยากได้ลดจำนวนลงถึงร้อยละ ๖๔.๐ กล่าวไ้ว่าสภาพความเป็นอยู่ของคนงานในหอพักของโรงงานไทยคูราโบไม่ค่อยสะดวกสบายมากนัก คือค่อนข้างแออัดและที่พักรูปภาพที่ไม่ค่อยดี

คนงานในหอพักของโรงงานไทยเอโร มีความพอใจสภาพหอพัก เพียง "ปานกลาง" ร้อยละ ๖๐.๐ ก็ว่าหอพักมีความเหมาะสมร้อยละ ๔๖.๐ มีความรู้สึกปลอดภัยร้อยละ ๔๔.๐ จำนวนคนงานในหอนอน ๒๑ - ๒๕ คน มีความรู้สึกจำนวนคนงานในหอนอนแออัดและอยากได้ลดจำนวนลงร้อยละ ๖๖.๐ ดังนั้นสรุปได้ว่าสภาพความเป็นอยู่ของคนงานในหอพักของโรงงานไทยเอโรมีสภาพไม่ค่อยดี คือค่อนข้างแออัด ส่วนคนงานในหอพักของโรงงานไทยอเมริกันเท็กซัสไคไลน์ มีความพอใจสภาพหอพัก "มาก" เพียงร้อยละ ๒๕.๐ มีความรู้สึกปลอดภัยร้อยละ ๓๕.๐ ก็ว่าเหมาะสมร้อยละ ๕๕.๐ และมีจำนวนคนงานในหอนอนหลายระดับตั้งแต่ ๑ - ๒๕ คน และมีความรู้สึก "พอดี" ร้อยละ ๕๕.๐ อย่างไรก็ตามสภาพความเป็นอยู่ของคนงานในโรงงานไทยอเมริกันเท็กซัสไคไลน์มีสภาพดีพอสมควร แม้จะไม่ดีเท่าคนงานในหอพักของโรงงานโทเร ไนลอนไทยก็ตาม แต่ก็ยังแออัดน้อยกว่าสภาพของคนงานในหอพักของโรงงานไทยคูราโบและไทยเอโร

จะเห็นได้ว่าจากข้อความที่ได้พรรณามาโดยละเอียดแล้ว สรุปได้ว่า สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ ๑ คือ "สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงขึ้นอยู่กับสวัสดิการที่ทางโรงงานจัดให้"

สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงกับแม่บ้าน

การที่คนงานหญิงมารวมกันอยู่ในหอพักของโรงงานหอพักนั้น บางทีก็เกิดปัญหาต่าง ๆ ปัญหาเหล่านี้อาจร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงก็ตาม แต่ก็อาจจะก่อให้เกิดความ

ไม่สงบสุขขึ้นได้ จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นได้ว่า จากโรงงานทั้ง ๔ ที่สุ่มตัวอย่าง
 มานั้นคนงานเคยมีปัญหา ร้องเรียนถึงร้อยละ ๘๓.๐ ถ้าเป็นปัญหาใหญ่ก็ทำให้คนงาน
 รวมตัวกันร้องเรียนนายจ้าง ซึ่งนายจ้างตอบสนองความต้องการนี้ไ้บ้างจากตาราง
 ที่ ๒๕ จะเห็นว่านายจ้างเคยตอบสนองปัญหาเหล่านี้ถึงร้อยละ ๖๘.๕ บางครั้ง
 ปัญหาที่เกิดขึ้นมีโซ่ปัญหาที่คนงานรวมตัวกันร้องเรียน แต่เป็นปัญหส่วนตัวของคนงาน
 แต่ละคน คนงานก็ต้องการวิธีการ หรือหาบุคคลเพื่อจะให้คำปรึกษาหารือ จากตารางที่
 ๒๖ จะเห็นว่าคนงานที่มีปัญหาจะปรึกษาแม่บ้านที่ควบคุมหอพักถึงร้อยละ ๓๘.๐ ขณะที่
 ที่มีคนงานที่ปรึกษาคนอื่น ๆ เช่น หัวหน้างานหญิงเพียงร้อยละ ๑๑.๕ ปรึกษาเพื่อน
 ร้อยละ ๑๖.๐ ดังนั้นบุคคลที่สำคัญที่สุดในหอพักคือแม่บ้าน ซึ่งเป็นคนควบคุมดูแลคนงาน
 เมื่อคนงานมีปัญหามาปรึกษานั้น แม่บ้านจะมีวิธีดำเนินการหลายวิธี คือ ให้ความช่วยเหลือ
 ให้คำแนะนำ นำไปสถานสงเคราะห์ เป็นต้น จากตารางที่ ๒๗ แม่บ้านให้คำแนะนำ
 ถึงร้อยละ ๔๑.๕ และส่วนใหญ่แล้วแม่บ้านจะให้คำแนะนำแบบเป็นกันเอง จะเห็น
 ได้จากตารางที่ ๒๘ แม่บ้านแนะนำแบบเป็นกันเองร้อยละ ๕๘.๖ นอกจากนี้แม่บ้าน
 ยังทำการสัมภาษณ์คนงานเพื่อจะได้ทราบถึงภูมิหลังของคนงานแต่ละคนอีกด้วย เรื่อง
 ที่ทำการสัมภาษณ์หลายเรื่อง คือ สภาพความเป็นอยู่ สาเหตุที่คนงานมาอยู่หอพัก
 อยากรู้อถึงปัญหาของคนงาน

จากตารางที่ ๒๙ จะเห็นว่าแม่บ้านสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่
 เป็นส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๓๖.๐ จะเห็นว่าแม่บ้านมีความเอาใจใส่ต่องานและเป็นคน
 ที่รับทราบและจัดการในด้านการเป็นอยู่ของคนงาน

อย่างไรก็ตามแม่บ้านในหอพักของ โรงงานทอผ้าจะมี ๒ ประเภทคือ แม่บ้าน
 ที่คนงานเลือกตั้งกันเอง และแม่บ้านที่นายจ้างแต่งตั้ง ซึ่งจากการวิเคราะห์จะเห็น
 ว่าคนงานพอใจแม่บ้านที่นายจ้างแต่งตั้งมากกว่าคนที่เลือกตั้งกันเอง ทั้งนี้อาจเป็นไ้
 คนที่สมัคร เป็นแม่บ้านนั้นเคยเป็นเพื่อนที่มีฐานะเท่าเทียมกันมาก่อน คนงานจึงไม่
 อยากรู้เลือกให้มาปกครองตน คนงานพอใจแม่บ้านที่เลือกกันเองเพียงร้อยละ ๑๗.๕ ขณะที่

พอใจแม่บ้านที่นายจ้างแต่งตั้งถึงร้อยละ ๕๕.๕ ทั้งได้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๓๐ ซึ่งแสดงถึงความพอใจชนิดของแม่บ้าน

สำหรับความรู้สึกของคณงานที่มีต่อคนของนายจ้างที่มาเป็นแม่บ้าน จะเห็นได้จากตารางที่ ๓๑ ส่วนใหญ่คณงานมีความรู้สึกเฉย ๆ ถึงร้อยละ ๔๗.๕ และรู้สึกไม่พอใจเพียงร้อยละ ๑๓.๐ ฉะนั้นแสดงว่าคณงานไม่มีอาการต่อต้านคนของนายจ้างแต่อย่างใด

ดังนั้น กล่าวโดยสรุปได้ว่าคณงานพอใจแม่บ้านที่นายจ้างแต่งตั้งมากกว่าแม่บ้านที่เลือกตั้งกันเอง จะเห็นได้จากรายละเอียดทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนั้น ปฏิเสธสมมุติฐานข้อ ๒ ที่ว่า "สภาพความเป็นอยู่ที่ดีของคณงานหญิงขึ้นอยู่กับแม่บ้านที่เลือกตั้งกันเองมากกว่าแม่บ้านที่นายจ้างแต่งตั้ง"

สภาพความเป็นอยู่ของคณงานหญิงกับการ อบรม

การที่โรงงานต้องมีคณงานหญิงเป็นจำนวนมากหารวมกันอยู่ ในการชี้แจงเรื่องราวต่าง ๆ ให้แก่คณงานจะต้องทำให้เป็นระบบระเบียบ มีหลักการที่ดีพอสมควร การอบรมเหล่านี้ได้แก่เรื่องต่าง ๆ คือ การอบรมเกี่ยวกับหลักสูตร การปฏิบัติงานของลูกจ้าง การใช้เวลาวางให้เป็นประโยชน์ การวางแผนครอบครัว เป็นต้น จากตารางที่ ๓๒ มีคณงานที่ตอบว่าโรงงานเคยจัดอบรมร้อยละ ๕๑.๐ และจากตารางที่ ๓๓ ในคณงานเองก็มีความรู้สึกว่าการจัดอบรม เป็นสิ่งที่ดีและอยากให้จัดอีกร้อยละ ๓๖.๐ เนื่องจากคณงานในโรงงานไทยเอโร ไม่ค่อยจึงทำให้ข้อครหาตัวเลขลดลง ซึ่งความจริงคณงานในโรงงานไทยคูราโบต้องการให้จัดอีกร้อยละ ๖๒.๐ โทเรไนด์ลอนไทยร้อยละ ๔๒.๐ และไทยอเมริกันเท็กซ์ไทล์ ร้อยละ ๕๐.๐ และคณงานบางส่วนซึ่งอาจเป็นคณงานที่เพิ่งเข้าใหม่ยังไม่เคยได้รับการอบรมไม่ได้ให้คำตอบ ผู้ที่มาอบรมมีหลายประเภท คือ เจ้าหน้าที่กรมแรงงาน ผู้บริหารในโรงงาน และวิทยากรจากที่อื่น ผลของการอบรมนั้นทำให้คณงานเข้าใจกฎเกณฑ์ระเบียบของโรงงานดีขึ้นร้อยละ ๕๖.๕ ซึ่งได้เสนอรายละเอียดในตารางที่ ๓๕

นอกจากนี้แล้วการอบรมยังช่วยแก้ปัญหาในหอพักได้ยิ่งขึ้น เพราะช่วยให้
 คนงานปฏิบัติตนใ้ถูกต้อง เข้าใจกฎเกณฑ์ และเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ช่วยลดความ
 ไม่เข้าใจต่าง ๆ ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ ๓๖ ว่าการอบรมช่วยแก้ปัญหา
 ได้ถึงร้อยละ ๘๒.๐

จะเห็นได้ว่าจากข้อความที่ได้อธิบายมาโดยละเอียดนั้น สรุปได้ว่า สอดคล้อง
 กับสมมุติฐานข้อที่ ๓ คือ สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงขึ้นอยู่กับการอบรมที่ทาง
 โรงงานจัดขึ้น

ดังนั้น จากสมมุติฐานที่ได้อธิบายมาแล้วจึงเป็นการสรุปถึงสภาพความเป็นอยู่
 ของคนงานหญิงในหอพักของ โรงงานทอผ้า และรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพของ โรงงาน
 ต่าง ๆ ที่เลือกสุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ โรงงาน ทั้งความเป็นอยู่ และสภาพของ โรงงาน
 ก็นับว่าเป็นสภาพที่ขึ้นอยู่กับการจัดของนายจ้างอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามในห
 คนงานก็พอใจกับสภาพเหล่านี้.